

tiden, see, at der er nogle af de væsentlig omstridte Punkter, som Regjeringen efter dette Tillægsbevillingslovsforflag maa antages nu i dette Øieblik ikke at lægge nogen afgjørende Vægt paa. (Afbrydelse). Ja, jeg maa tilføie, at det er muligt, jeg tager feil, i saa Tilfælde beder jeg om Undskyldning — men jeg har troet, at der var 4 væsentlig omstridte Punkter: Dyrtidstillæget, Universitetsspørgsmaalet, „Helgoland“ og Torpedobaaden, og jeg kan ikke finde i Tillægsbevillingsforflaget „Helgoland“ og Torpedobaaden (Afbrydelse), jeg kan ikke finde dem. Det forekommer mig altsaa, at man maa gaa ud fra, at den hvide Regjering mener, at Tiden nu er saa langt fremrykket, at man ikke behøver at kræve en Bevilling paa disse 2 Punkter i indværende Finantsaar. Forholder det sig ikke saaledes, tilstaar jeg, at saa fortaar jeg det ikke; thi det kan dog vel ikke være Meningen, at Regjeringen skulde gaa ud fra den Forudsætning, at de 2 af mig nævnte Punkter skulde være at hensjøre under Begrebet „løbende Udgifter“. Det antager jeg dog virkelig ikke. Nu siger jeg: Hvis Regjeringen altsaa i December eller Januar — ja jeg vilde saamaad gjerne sige Februar med — kom med et Forslag til en regulær Finantslov for 1881—82 overensstemmende med det, som Landsstinget indstillede i Augustsessen, men med Udlabelse af de to af mig nu nævnte Punkter, var der allerede derved stet en saa væsentlig Forandring, at man virkelig ikke er berettiget til at sige med Sikkerhed, at det ikke kunde nytte Noget, at man paa Forhaand kunde anse det for givet, at det ikke kunde nytte Noget. Jeg gaar et Skridt videre: Havde Regjeringen den Forvisning af, selv naar der paa et nyt Finantslovsforflag at de vel bekjendte Differentierpunkter kun optoges to, nemlig Dyrtidstillæget og Universitetet, ville dette være nok til at bringe ethvert Haab om en Overenskomst til at strande, saa spørger jeg: Med hvilket Sind er da Regjeringen gaaet til at fremlægge dette Tillægsbevillingslovsforflag, som er bleven forelagt her, og som vi nu her behandle ved 1ste Behandling? Derpaa findes jo Dyrtidstillæget, og det findes der for 2 Aar, baade for indværende Finantsaar og for forrige Finantsaar. Har da Regjeringen noget Haab om, at dette gaar gjennem mere paa Tillægsbevillingslovsforflaget end paa den ordinære Finantslov? Det kan jo umuligt være Tilfældet. Man vil nu maaste sige: Paa Tillægsbevillingslovsforflaget kan Regjeringen, om saa skal være, hvor uheldigt det end er, og hvor meget ogsaa jeg vil beklage det, finde sig i, at en enkelt begjært Bevilling falder bort; den kan dog alligevel modtage de andre Bevillinger; men anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til Finantslovsforflaget; der kunde Regjeringen ikke uden, om jeg saa maa sige, at opgive den Stilling, som saavel Regjeringen som Landsstinget havde indtaget paa Finantsloven, nu paany fore-

lægge et Lovforslag, hvorpaa ikke Dyrtidstillæget fandtes. Jeg skal erkjende, at det forholder sig saaledes, endsskjøndt det dog forekommer mig, at det vel kunde være tvivlsomt, om ikke praktiske Hensyn nok kunde tale for, at man forsøgte at redde sit principielle Standpunkt paa anden Maade. Det lod sig jo gjøre, samtidig med den ordinære Finantslov for Aaret 1881—82, at indbringe et Tillægsbevillingslovsforflag med Hensyn til Dyrtidstillæget idetmindste for Finantsaaret 1880—81, ligesaa vel som man nu paa det forelagte Tillægsbevillingslovsforflag forlanger Dyrtidstillæg ikke blot for 1881—82, men ogsaa for 1880—81; og i ethvert Tilfælde vilde man have reddet Principet, idet man fastholdt Forbringeren paa det samtidige med Finantslovsforflaget 1881—82 forelagte Finantslovsforflag for 1882—83, hvor dette Dyrtidstillæg stadig fordræs. Der kunde dog vel være Spørgsmaal, om det ikke af praktiske Grunde kunde være rigtig at finde sig i dette lille Offer, forsaavidt man dog bevarede det principielle Standpunkt, naar Hensyn tages ogsaa til andre Punkter af stor praktisk Bigtighed, nemlig de Punkter, som isørigt omfattes af det Tillægsbevillingsforflag, som vi idag behandle. Det, som er Spørgsmaalet, det er nemlig, om ikke Undladelser af paany at forelægge den regelmæssige Finantslov for 1881—82, vil føie til, at med Dyrtidstillæget for 1881—82 tillige de andre Bevillinger, som Tillægsbevillingsforflaget omfatter, komme til at blive Forhaabninger, men ikke Virkeligheder. Hvis noget Saadant, som jeg vilde anse for at være en stor Ulykke, skulde blive Resultatet, ja, saa vil jeg antage, at man dog vil erkjende, at Undladelser af at forelægge den ordinære Finantslov kan have andre Konsekvenser end den, jeg nylig har læst i et Dagblad skulde være den eneste, som denne Undlabelse skulde have, nemlig paany at vise Benstre, at selv om det vægter sig ved at gjøre sin Pligt, kan der regjeres uden nogen definitiv Finantslov. Jeg tror, at hvis noget Saadant skulde ske, saa vil det snarere være et Bevis for, at man i Virkeligheden ikke kan regjere paa en Landets Interesser fyldestgjørende Maade ved Hjælp af midlertidige Finantsbevillinger, gjældende for hele Finantsaar.

Tilbage staar imidlertid at spørge, om ikke Undladelser af at forelægge den ordinære Finantslov og Forsøget paa at regjere ved Hjælp af den midlertidige Finantslov alene, ogsaa vil vise sine uheldige Virkninger, naar man ser hen til den ordinære Finantslov for 1882—83. Det synes jo dog vel ogsaa her at maatte erkjendes, at naar man anser det for haabløst at udrette Noget for Finantsaaret 1881—82 med dette samme Folkething, som i August ikke vilde vedtage Lovforslaget, selv om man, som sagt, havde gjort de nævnte store Forandringer, og man fremdeles vel heller ikke tør haabe at gjenneføre Dyrtidstillægsforbringeren paa Tillægsbevillingsforflaget, saa vil der ogsaa kun